

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobkyně: **R. V.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023**
sídlem Na Poříčním Právu 376/1, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovanému ze dne 26. 6. 2019, č.j. MPSV-2019/133872-919,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „*orgán I. stupně*“) ze dne 19. 2. 2018, č.j. 69521/18/PA, jímž byl žalobkyni přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (dále jen „*průkaz TP*“), trvale, ode dne 1. 12. 2017. Žalobkyně s rozhodnutím správních orgánů nesouhlasí, má za to, že jí měl být přiznán nárok na průkaz osoby zvláště tělesně postižené označený symbolem „ZTP“ (dále jen „*průkaz ZTP*“).
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že nepřiznání průkazu ZTP omezuje její pohyb osobním vozidlem. Je osobou s podstatným omezením schopnosti se pohybovat, může se pohybovat pouze s tzv. chodítkem. To je konstatováno v lékařské zprávě, která se opírá o její faktický zdravotní stav. Z běžného parkovacího místa nemůže žalobkyně vyndat chodítko, neboť jí to neumožňuje prostor mezi ostatními zaparkovanými vozidly. Z toho důvodu je vyloučeno, aby žalobkyně parkovala na „běžném“ parkovacím místě. V exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Uvedla, že napadené rozhodnutí ji charakterizuje jako osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti, avšak napadené rozhodnutí se opírá pouze o doslovné znění právních předpisů a ani v nejmenším se nesnaží pochopit její onemocnění v souvislostech. Závěry napadeného rozhodnutí neodpovídají jejímu faktickému zdravotnímu omezení. Posudkoví lékaři se omezili na formalistický výklad právních ustanovení, ale uniklo jim, že si i oni sami odporují ve svých závěrech. Dále v žalobě zmiňuje, že podle hodnocení MUDr. Z. ze dne 13. 4. 2017 je její zdravotní stav závažnější, než jaká jsou kritéria podle ust. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „*zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením*“). V napadeném rozhodnutí však MUDr. Z., jakožto členka posudkové komise, nedoporučuje přiznání průkazu ZTP, čímž si protirečí se svým dřívějším závěrem o vyšetření. O zhoršujícím se zdravotním stavu žalobkyně vypovídá rovněž vyšetření doc. MUDr. J. J., CSc. ze dne 11. 2. 2019. Posudková komise žalovaného toto vyšetření, resp. jeho závěr nezohlednil ve svém hodnocení. Závěrem uvedla, že posudková komise nevzala v úvahu její faktický zdravotní stav a z něho plynoucí zdravotní omezení. Napadené rozhodnutí žalobkyni nutí zůstat jen v místě bydliště a v jeho blízkém okolí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve popsal celý průběh správního řízení. K námitkám žalobkyně uvedl, že posudek ze dne 18. 10. 2018, jakož i doplňující posudek ze dne 16. 5. 2019 považuje, co do podkladů za úplný, neboť zohledňuje všechny lékařské zprávy předkládané žalobkyní. Obsah lékařských zpráv posudek reflektuje a není s nimi v rozporu. Posudková komise žalovaného se při jednání dne 16. 5. 2019 zabývala i nálezem doc. MUDr. J. J., CSc. ze dne 11. 2. 2019. Není pravdou, že by posudková komise tento nálezný v hodnocení nezohlednila. Posudková komise zřetelně vysvětlila, proč nelze v předložených lékařských zprávách použitý výraz „těžké či těžká“ považovat za naplnění posudkových kritérií odst. 2 přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobkyně trpí významným dlouhodobým zdravotním postižením, avšak toto

zdravotní postižení není takového charakteru, který příslušný právní předpis vyžaduje pro přiznání průkazu ZTP. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.
5. Dle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, „nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.“
6. Podle § 34 odst. 3 téhož zákona, „nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.“
7. Podle odst. 1 písm. h) a k) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., „Za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace lze považovat tyto zdravotní stavy: h) stavy spojené s často se opakujícími poruchami vědomí nebo závrativými stavy; k) neurodegenerativní postižení s pohybovou chudostí, poruchou posturální stability, slabostí dvou končetin a podstatným snížením dosahu chůze.“
8. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala dne 1. 12. 2017 Žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Pardubice (dále jen „OSSZ Pardubice“) platný od 1. 12. 2017 definuje zdravotní postižení žalobkyně tak, že jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace – jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. h) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., (stavy spojené s často se opakujícími poruchami vědomí nebo závrativými stavy – pozn. soudu). Na základě shora uvedeného rozhodl orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 2. 2018, č. j. 69521/18/PA tak, že žalobkyni přiznal nárok na průkaz TP. V odůvodnění uvedl, že vycházel z posudkového závěru a posudkového zhodnocení posudkového lékaře OSSZ Pardubice.
9. Žalobkyně podala dne 27. 2. 2018 proti výše uvedenému rozhodnutí námitku. Uvedla, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť je přesvědčena, že jí náleží nárok na průkaz ZTP. Obsah zdravotního posudku zhodnotila jako nepravdivý, zkreslený a neúplný. Neúplnost

posudku spatřuje v tom, že posudkový lékař nezahrnul do posudku dvě lékařské zprávy ze dne 2. 10. 2013 a 27. 2. 2017. Z nich mj. vyplývá, že „*stabilometrické vyšetření prokazuje hrubou poruchu stability stoje. (...) Při kontrolním vyšetření 27. 2. 2017 je nově nález těžké levostranné vestibulopatie, která je kompenzovaná (...).*“ Žalobkyně v námitce proti rozhodnutí závěrem navrhl, aby si posudkový lékař v zájmu stanovení objektivního zdravotního posudku vyžádal hodnocení závažnosti zdravotního postižení od doc. MUDr. J. J., CSc. z FN Motol.

10. Posudková komise MPSV ČR dne 18. 10. 2018 posoudila zdravotní stav žalobkyně, přičemž ve svém posudku z téhož dne uvedla tento posudkový závěr: „*Jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., ve znění zákona č. 313/2013 Sb., nejde o osobu se zvláště těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením anebo s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 4 nebo 3 citovaného zákona. Jde o zdravotní stav neuvedený v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění vyhlášky č. 388/2013 Sb., ale svým funkčním postižením odpovídá nebo je funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 1 písm. h) a k) citované přílohy, nejde o zdravotní stav uvedený v odst. 3 nebo 2 citované přílohy, ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídá nebo je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 3 nebo 2 citované přílohy.*“ Z protokolu o jednání posudkové komise a z posudkového zhodnocení vyplývá, že posudková komise při hodnocení zdravotního stavu žalobkyně vycházela i ze zpráv doc. MUDr. J. J., CSc. Zdravotní stav uvedený v posudkovém závěru trval podle posudkové komise i ke dni 1. 12. 2017.
11. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 18. 11. 2018 označila posudek posudkové komise MPSV ČR za nepřesný, neúplný a hrubě zkreslený. Požádala, aby bylo přerušeno řízení do doby, než Vestibulární laboratoř neurologické kliniky FN Motol upřesní význam pojmu „*hrubá porucha stability stoje*“ a naměřené hodnoty porovná podle platné Mezinárodní klasifikace funkčních schopností, disability a zdraví a stanoví závěr. Ve vyjádření k podkladům dále žalobkyně cituje některé části (věty) ze znaleckého posudku doc. MUDr. J. J., CSc. a dalších. Podle žalobkyně se názory těchto odborných lékařů diametrálně liší od závěru posudku MPSV ČR. Nadto předsedkyně posudkové komise nemá potřebné odborné předpoklady v oboru neurologie a je tedy odkázána na odborný názor jiného lékaře – MUDr. S. Je podle ní závažné, že předsedkyně komise upřednostnila odborný názor ambulantní lékařky před názorem vědeckého pracovníka doc. MUDr. J. J., CSc. Žalovaný žádosti vyhověl a řízení přerušil. Žalovaný následně s ohledem na nové lékařské zprávy dodané žalobkyní požádal posudkovou komisi MPSV ČR o doplnění posouzení zdravotního stavu.
12. Posudková komise MPSV ČR dne 16. 5. 2019 vydala doplňkový posudek ve věci žalobkyně, přičemž po zhodnocení skutečností, které vedly k požadavku na doplnění posudku, neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru ze dne 18. 10. 2018. Uvedla mj., že přestože se ve zprávách objevuje slovo „*těžké či těžká*“, tak tato slova sama o sobě neznamenají, že jsou splněna posudková kritéria odst. 2 přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., a že by se tedy mělo zároveň jednat o funkčně těžké postižení

pohyblivosti tak, jak vyžadují právní předpisy. Funkčně významná změna objektivně prokázané tíže zdravotního stavu doložena nebyla. Dodatečně doložené odborné nálezy podle posudkové komise neobsahují žádné nové posudkově významné skutečnosti, které by mohly ovlivnit posudkový závěr.

13. Žalovaný s ohledem na shora uvedené vydal dne 26. 6. 2019 napadené rozhodnutí. Tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí po nastínění dosavadního řízení uvedl, že posudek MPSV ČR považuje za úplný, neboť se posudková komise vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, řádně zdůvodnila posudkové závěry a přesně je formulovala. Posudkem bylo prokázáno, že žalobkyně má nárok na průkaz TP. Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobkyně vzneseným v průběhu odvolacího řízení stran odbornosti a kvalifikace lékařů, jakož i ke kritériím, kterými se posudková komise musí při posuzování zdravotního stavu řídit. Uvedl, že posouzení zdravotního stavu nezávisí na volné úvaze OSSZ či posudkové komise MPSV ČR, ale musí odpovídat stanoveným posudkovým kritériím uvedeným v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Posudkové lékařství je specializovaný atestační obor. Lékař bez této atestace není oprávněn vyjadřovat se k posuzování zdravotního stavu pro účely provádění sociálního zabezpečení. Posudek o zdravotním stavu vypracovává posudková komise komisionálně, tedy na jeho závěru se usnáší celá posudková komise, přičemž na rozhodnutí a odborném posouzení se podílí kromě předsedy posudkové komise i odborný lékař, který se vyjadřuje rovněž ke všem lékařským zprávám. Podle názoru žalovaného, skutečnost, že někomu byla diagnostikována těžká forma jakéhokoliv onemocnění, neznamená, že bude automaticky uznán za osobu s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením.
14. Na tomto místě je třeba uvést, že žalobní námitky jsou v podstatě faktickým opakováním námitek odvolacích, resp. námitek vznesených během správního řízení. Proto bude podstatné vyhodnocení toho, jak se s těmito námitkami vypořádal žalovaný. Soudní přezkum ve správním řízení totiž není dalším přezkumným kolem ve správním řízení, nýbrž je zaměřen především na posouzení toho, zda ve správním řízení byla dodržena garantovaná práva žalobkyně. K tomu je třeba současně uvést, že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek.
15. K rozsahu přezkumu ve správním soudnictví se mnohokrát vyslovoval i Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), když například v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130 uvedl: *„Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jstoucím v rozporu se zásadou efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez*

náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

16. Účelem soudního přezkumu je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů ve specializované oblasti práva. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobkyně.
17. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný se za pomoci posudku Posudkové komise MPSV ČR dostatečným způsobem vypořádal s námitkami žalobkyně vznesenými v žalobě. Je proto případné, aby soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal.
18. Soud v dané věci po přezkoumání námitek žalobkyně konstatuje, že žalobu nepovažuje za důvodnou.
19. Konstantní judikatura NSS uvádí, že není úlohou soudů posuzovat obsahovou správnost závěrů posudkové komise. K tomuto závěru dospěl NSS například v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, čj. 3 Ads 114/2014-21, kde se zabýval nesouhlasem se závěry posudků posudkové komise, a uvedl následující: *„Soudu zde nepřísluší posuzovat věcnou správnost lékařských posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývají tyto lékařské posudky důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzují žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudků mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila.“* Lze tedy shrnout, že není úkolem krajského soudu znovu posuzovat zdravotní stav žalobkyně. Má pouze ověřit, zda posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů pro své závěry, zda je její posouzení komplexní a vypořádává se s námitkami a zda je posudek řádně odůvodněný.
20. Jak již shora uvedeno, posudek OSSZ Pardubice, jakož i posudek posudkové komise MPSV ČR definoval zdravotní postižení žalobkyně tak, že jde o osobu se středně těžkým postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Podle posudkové komise je zdravotní stav srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 1 písm. h) a k) výše uvedené přílohy vyhlášky (stavy spojené s často se opakujícími poruchami vědomí nebo závrativými stavy; neurodegenerativní postižení s pohybovou chudostí, poruchou posturální stability, slabostí dvou končetin a podstatným snížením dosahu chůze). K tomu nemá soud co dodat, neboť sám není nadán odbornými medicínskými znalostmi. Krajský soud ověřil, že posudková komise MPSV ČR se v rámci posouzení zdravotního stavu dostatečně zabývala všemi relevantními lékařskými zprávami, včetně soudně znaleckého posudku doc. MUDr. J. J., CSc., tedy i těmi, které následně žalobkyně v průběhu řízení sama navrhla.

21. Pokud žalobkyně v žalobě namítá, že posudková komise nezohlednila lékařskou zprávu doc. MUDr. J. J., CSc. ze dne 11. 2. 2019, pak toto tvrzení nemá oporu ve spise. Z doplňujícího posudku ze dne 16. 5. 2019 jasně vyplývá, že se posudková komise zabývala i touto lékařskou zprávou. Přesto však setrvala na svém závěru, že u žalobkyně se jedná o středně těžké funkční postižení ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Tento svůj závěr je v posudku ze dne 18. 10. 2018 řádně odůvodněn. Odůvodněno je i setrvání posudkové komise na tomto závěru. Za zásadní považuje krajský soud ve shodě s posudkovou komisí a žalovaným tu skutečnost, že žalobkyně v rámci žalobních námitek i námitek ve správním řízení rozporuje posudkové hodnocení jednotlivými lékařskými zprávami. Činí tak tím způsobem, že, stručně řečeno, směšuje jednotlivé věty z lékařských zpráv s jednotlivými kritérii pro přiznání nároku na průkaz ZTP. Posudková komise i žalovaný žalobkyni dostatečně zřejmým způsobem osvětlily, že pokud se v některých lékařských zprávách objevují slova jako „těžká, těžké“ apod., nelze bez dalšího uzavřít, že jsou splněna posudková kritéria odst. 2 přílohy vyhlášky č. 388/2011 Sb., a že se tedy jedná o těžké postižení pohyblivosti, což by mělo za následek přiznání nároku na průkaz ZTP. S touto argumentací se soud plně ztotožňuje. Nelze tedy ani přijmout námitku žalobkyně, že posudkoví lékaři si sami odporují ve svých závěrech. Ze stejných důvodů nelze přijmout ani námitku údajného rozporu v tom, že MUDr. Z. jako člen komise nedoporučila přiznání nároku na průkaz ZTP, ačkoliv ve své dřívější lékařské zprávě zhodnotila zdravotní stav žalobkyně tak, že tento je ještě horší než jaký stanoví zákon pro nárok na přiznání průkazu ZTP.
22. Pokud jde o jistou kritiku směřovanou na odbornost a kvalifikaci posudkové komise v odvolacím řízení, jakož částečně i v žalobě, nepovažuje tuto krajský soud za důvodnou. Takovou kritiku hodnotí soud jako nepodložený subjektivní názor žalobkyně. Předně je třeba konstatovat, že v posuzovaném případě byla posudková komise složena v souladu s § 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. To vyplývá z protokolu o jednání posudkové komise. Dále je třeba zopakovat, co již jednou uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, totiž že posuzování zdravotního stavu pro účely sociálního zabezpečení je doménou posudkového lékařství jako samostatného lékařského oboru. Žalobkyně nemůže přikládat větší váhu názoru určitého ošetřujícího lékaře bez atestace v oboru posudkového lékařství, byť tento může být na rozdíl od členů komise nositelem vědecko-pedagogického titulu. Ostatně sám doc. MUDr. J. J., CSc. ve svém soudně znaleckém posudku ze dne 5. 7. 2018 (s. 18) upozorňuje, že není jeho úkolem hodnotit posudkovou problematiku. Jak vyplývá z vyjádření ze dne 25. 2. 2019, vědoma si toho je i žalobkyně.
23. Krajský soud se ztotožnil s tím, jak se s námitkami vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na rozdíl od žalobkyně není toho názoru, že by závěry posudkové komise MPSV ČR byly pouze formální aplikací na příslušný právní předpis, neboť posudky shledal soud jako přezkoumatelné. Je zřejmé, jakým způsobem posudková komise dospěla k posudkovému závěru. Přezkoumatelné je i napadené rozhodnutí žalovaného.
24. Lze ještě závěrem doplnit, že hodnocení posudkových lékařů, ať šlo o posudek OSSZ Pardubice či posudek Posudkové komise MPSV ČR, jsou konzistentní, neodporují si co do popisu zdravotního stavu, resp. zdravotních potíží žalobkyně. To platí i v situaci, kdy

zdravotní stav žalobkyně se nepodařilo posudkovými lékaři zařadit pod konkrétní zdravotní stav uvedený v příloze č. 4 výše citované vyhlášky. Jako odpovídající má soud konstatování, že zdravotní stav žalobkyně je srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. písm. h) a k) přílohy č. 4 uvedené vyhlášky.

25. Krajský soud nikterak nezpochybňuje obtíže v běžném životě, které s sebou přináší zdravotní stav žalobkyně. O tom nepochybně svědčí jak běžné zhlédnutí řady lékařských zpráv ve spisu, tak i skutečnost, že žalobkyně pobírá příspěvek pro invaliditu I. stupně. Žalobkyně však má vzít na vědomí, že stanovení jednotlivých kritérií pro přiznání nároku na průkaz TP, ZTP či ZTP/P má svůj význam a smysl. Zhodnotit zdravotní stav pro účely sociálního zabezpečení, a tedy i pro účely přiznání nároku na shora uvedené průkazy, je úkolem posudkových lékařů. Požadavkem na posudky je, aby byly přezkoumatelné. Jak už bylo uvedeno, nelze mechanicky zaměňovat výrazy či některé věty, často medicínského charakteru, s kritérii pro přiznání nároku na průkaz ZTP, byť může žalobkyně jako laik subjektivně vnímat určitou část lékařské zprávy ve shodě s těmito kritérii.
26. V dané věci tedy lze uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je věcně správné a vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 6. května 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu